

...Azi, armata iese cu ofertă pe piața muncii, în virtutea serviciului militar profesionist, voluntar. De unde își va selecta armata resursa umană? Din păcate însă, nu știu cât și câți dintre cei tineri din liceele civile, azi, vor avea de câștigat pentru viitorul lor, confruntându-și dascălii. Nu știu dacă vor reuși să identifice esența valorii lor intelectuale numai prin zornăitul banilor, în condițiile când unii dintre ei, mulți la număr, impun condiții învățământului, se războiesc cu profesorii și-i insultă la tot pasul, în numele unei democrații pe care pretind că vor să o formeze. Vor câștiga numai cei ce-și vor conștientiza interesele înainte de a gusta bravurile ieftine produse în raport cu profesorii lor. Din fericire, din câte știu, asemenea manifestări nu s-au înregistrat în liceele militare.

Iată ce te-ar putea atrage azi la Breaza, spre lampașul de Cantemirist, tinere candidat! Doresc ca și tu să fii plecat din rândul celor care, onest, își conștientizează interesele. Aici, vei găsi o atmosferă sănătoasă pentru trup în zona submontană prahoveană și alta, la fel de sănătoasă, pentru minte și suflet, care au reușit să se păstreze și azi în afara mafiei și nepoluată politic. E valoarea învățământului,

De unde își va selecta armata resursa umană?*

General de brigadă
Mărgărit MIHAIU

clădită pe înalta competență, seriozitate, superbe calități umane și, după cum ț-am spus, pe tradiție. Indiferent de motivația care te-ar determina să te alături Cantemiriștilor, vei fi mândru de opțiunea ta, admitând chiar că vor fi și renunțări, majoritatea inerente vieții pentru care te vei pregăti. Ele îți vor insufla speranța și te vor întări. Ca și mine, sunt convins că îți vei purta cu mândrie uniforma, pe plămirile tale natale, chiar dacă acolo ai cunoscut și durere. Să știi că faima liceului a fost scrisă în piatră, în principal cu puterea celor care au cunoscut lipsurile și suferința, iar tradiția lui e să poarte numele lor ca simbol. Simbolul a fost creat de Liceul de la Mănăstirea Dealu – deschișătorul învățământului militar liceal românesc, preluat de Colegiul Militar Liceal Dimitrie Cantemir Breaza. Aici, acum te vei măsura cu puterea metamorfozei lampașului în vîpșcă și în alte valori definitorii ale spiritului și existenței umane. Societatea noastră are azi nevoie, mai mult ca oricând, de aspirații oneste, de valori care să asigure continuitatea spiritualității românești, în toate formele ei de manifestare, ci mai nou, cu impoștura intelectuală, cu escrocarea aproapei, cu promovarea lichidismului de toate felurile ridicate la rang de principiu în relațiile sociale și interumane, cu fetișizarea banului în fața onestității și, în final, cu inadmisibila desnaștere. Noi, foști Cantemiriști, ce azi ai prilejul să ne cunoști, te implorăm, nu te lăsa cuprins de desnaștere. Oriunde te vei afla apoi pentru desăvârșirea devenirii tale, în armată sau în mediul civil, trecut prin instituția Cantemiristă vei avea forță să lupți. Așadar, lupți și vei avea garanția că vei câștiga. Așa să-ți ajute Dumnezeu!

* **Gânduri peste timp...**, în volumul "Piramida Cantemiristă", CTEA, 2007

Colonel (r) Cristian LEON

Aceasta este inscripția, însoțită de mai vechea caricatură interbelică a chefliului cu sticla în mână, ce pavoaza gardurile bătrânului târg al Ieșilor în vara lui 1947, când venisem, însoțit de mama, să dau examen de admitere la Liceul Militar General Macarovi.

Se întâmpla în zilele **stabilizării monetare**, de fapt, una din primele încercări brutale ale autorităților de a-i depozeda de agoniseala de-o viață pe toți cei care apucaseră să strângă *la ciorap* sau *la saltea* ceva bănișori.

Mama se trezi astfel doar cu puținii lei noi admiși la schimbarea vechilor milioane. Iar mîncarea era scumpă și pe sponci după teribila

Un ochi rîde, altul plînge

Dau curs amabilei invitații a mai tânărului meu coleg de breaslă, care este, în prezent, managerul presei militare românești, și deschid această rubrică de însemnări despre întâmplări mai vesele și mai triste, văzute și auzite într-o viață trăită sub pavăza și în slujba armatei române.

Am un leu și vreau să-l beau!

secetă de peste an. Așa că a trebuit să strângem cureaua, deși se apropia proba de foc a vizitei medicale și eu cântăream, la 11 ani, cam cât unul de 8!

Noroc cu harbujii uriași de care era plină piața. Am cumpărat unul și, în dimineața *cântarului*, mi-am umplut burta până la refuz. Abia mergeam!

Ajung în fața comisiei, mă urc pe cântar și, fatalitate, acul acestuia nici vorbă să ajungă măcar la greutatea minimă pentru admitere.

Mai-mai să mă bufnească plînsul acolo, gol pușcă, pe cântar, când văd că se apropie de mine un maior înalt și subțire. Mă atinge ușor pe umăr și zice:

– Bravo, băiețuș, treci mai departe!

De aici încolo, totul a mers ca pe roate, eram eu așchimodie, însă sănătos!

Când i-am povestit mamei întâmplarea, n-a părut surprinsă. – A fost domnul maior Marcu Stan, l-a cunoscut pe taică-tu, nu putea să nu dea o șansă unui orfan de război, a zis ea cu blîndețe.

Astfel, de dincolo de moarte, tatăl meu, căpitanul Jenică Leon – comandantul companiei de pionieri a Diviziei 19 Infanterie, căzut la datorie pe când încerca să dezamorseze un câmp de mine a.t. cu propriile-i mâini, spre a deschide drumul diviziei aflate în marș spre Budapesta – mi-a "favorizat" drumul spre cariera de ofițer al armatei române. Pe maiorul cel înalt și subțire nu l-am mai văzut niciodată în viață. Însă nu l-am uitat; i-am urmărit spectaculoasa ascensiune până la gradul de general-colonel.

PUNTEA

Aurelia NĂSTASE

În limba franceză, de la cuvântul latinesc *pons*, *pontis*, care însemna „pod”, „punte”, „trecătoare”, s-a ajuns la *pont*, care în românește este redat de cuvântul de proveniență slavă *pod* și înseamnă „construcția menită să lege două puncte separate de o depresiune sau de un obstacol, edificiul din lemn, oțel sau beton cu funcția de drum între malurile unei ape sau ale unei văi”.

Rădăcina latină menționată a dat în română *punte*, adică „pod îngust, dintr-o scîndură sau dintr-o bârnă, peste un șanț, o râpă, o apă, peste care se trece numai cu piciorul” (*Dicționarul explicativ al limbii române/DEX*, 1996, ediția a II-a, Univers enciclopedic, București). În românește, după înțeles, *puntea* este *pod* provizoriu, construcție care îndeplinește funcția de pod atât cât este cu putință. Apare în enunțuri precum *punte de scîpare* și *a se face/pune luntre și punte*.

Expresia franceză *faire pont* a fost preluată în românește sub forma *a face punte*, cu înțelesul „a lua relua activitatea când o zi de lucru este intercalată între două zile de sîrbătoare”.

Cuvântul francezesc *pont* se traduce tot cu *punte* și în redarea expresiei *couper les ponts*, *a tăia /rupe punțile*, cu înțelesurile „a rupe legăturile”, „a nu mai lăsa vreo posibilitate de revenire”.

Limba română este patria mea.

Nichita Stănescu

În limbaj tehnic, *puntea de comunicație* este „placa metalică de legătură dintre două vagoane de cale ferată”, „podul suspendat sau mobil care leagă vasele de chei”.

În limba engleză, cuvântul *bridge*, echivalent al cuvintelor românești *pod*, *punte*, înseamnă, pe lângă „structura de lemn, oțel, beton, construită ca drum peste un rîu”, și, la figurat, „modalitatea de legătură sau de contact între două sau mai multe lucruri”, de exemplu: *Schimbările culturale sunt un mod de a construi poduri/punți între națiuni*. Verbul englezesc *to bridge* înseamnă „a construi un pod”, dar și, la figurat, „a împăca”, „a concilia”, „a trece peste o dificultate”, de exemplu: *to bridge a gap in the conversation* înseamnă „a trece peste o pauză penibilă în conversație” (v. *Oxford Dictionaries of Current English*).

Aceste sensuri figurate au fost transpuse din engleză în română, dar vorbitorii nesiguri de felul în care este receptată expresia împrumutată au amplificat-o, crezând că, explicînd-o, o consolidează. Au ținut să adauge precizarea de *legătură* inexistentă în engleză și au obținut un pleonasm utilizat atât de frecvent, încât poate fi considerat fanion al limbajului politic de lemn românesc modern: *puntea de legătură*.

Inter arma, silent musae?

DINCOLO DE CEEA CE SE VEDE

General de brigadă (r) dr.
Gheorghe VĂDUVA

L'essentiel est invisible pour les yeux. Esențialul este invizibil pentru ochi. O celebră propoziție din Exupéry. Mai exact, din *Micul prinț*. O propoziție extrasă din următorul context: « *Adieu, dit le renard. Voici mon secret. Il est très simple: on ne voit bien qu'avec le coeur. L'essentiel est invisible pour les yeux.* » (Antoine de Saint-Exupéry, *Le Petit Prince*, Folio Junior, p. 72.) O propoziție ce exprimă, de fapt, întreaga filozofie a operei unui mare scriitor care n-a transferat în esența cuvintelor decât numai și numai ce a trăit nemijlocit în realitatea vieții. Un scriitor de o sensibilitate cu totul specială, de care critica literară n-a îndrăznit să se apropie decât cu grijă și cu foarte mult respect.

Și în literatura română se află un „Exupéry” al nostru, un pilot excepțional care a scris, într-un mod deosebit de sensibil și de realist, despre marea familie a piloților de pe avioanele de luptă, despre tragediile și bucuriile aerodromului militar, Doru Davidovici. Ca și Exupéry, și el s-a năruit undeva, în infinitul pământ-ocean al oamenilor, deasupra căruia se înalță totdeauna cerul câteodată senin, câteodată înorat sau infurtnat al zborului etern. Pentru că, esența vieții nu este căderea, ci înălțarea, adică zborul.

Există un om și un pilot la fel de sensibil, de inteligent, de realist, de modest și de puternic, prieten cu Doru, comandorul Dorel Luca, un mare pilot, care a dus mai departe nu esența scrisului, ci esența zborului... Aerodromul celor doi prieteni, aflat undeva, la margine de Bărăgan, este, azi, unul dintre puținele rămase în țară, care duc mai departe, cu modestie, demnitate și putere, această esență a esențelor, zborul...

Într-o oarecare măsură, toți știm sau măcar simțim sau intuim acest adevăr al esenței zborului pur, zborului esențial. Dar, prinși în periplul treburilor interminabile de fiecare zi, în rămarea pământului-nepământ, pentru căutarea suportului vreunei ambiții sau al vreunui proiect pe care-l considerăm, adesea, un capăt de lume, adică cel mai important din Univers, uităm sau nu ne mai amintim la timp că esențialul nu ne este totdeauna la îndemână, că esențialul nu se află doar în lucruri mărunte, vizibile, dar nici complet în afara acestora, ci în ceea ce simți, în ceea ce trăiești, precum și în acele fapte, proiecte și gânduri pentru care ești și te consideri responsabil. Iar când, totuși, ne aducem aminte, avem deja tîmplele în promoroacă...

Dacă esențialul nu este accesibil privirii, atunci noi, oamenii, suntem oare orbi? În foarte multe privințe, dar mai ales în cele esențiale, da. Suntem orbi. Măruntă realitate, ambiția, vanitatea și slugărnicia ne orbesc uneori. Preocupați de mărunțișurile vieții, adesea, nu mai reușim să vedem viața. Din cauza copacilor, adesea, nu mai reușim să vedem pădurea. Și, de aceea, unii dintre noi s-au apucat să taie toți copacii, pentru a vedea... pădurea, uitând că, de fapt, nu există pădure acolo unde nu există copaci, iar alții, copleșiți din imensitatea lucrurilor care există dar nu se văd (dar știm sau bănuim că există), s-au urcat pur și simplu în copaci... Ceea ce ar putea fi doar o întoarcere la izvoare, dacă este adevărat că oamenii au coborât cândva din copaci...

Adevăratul izvor pentru ceea ce se vede, se află, de fapt, dincolo de ceea ce se vede. Oamenii fac multe lucruri pe lumea aceasta. Desigur, pentru a trăi. Pentru a trăi în modul pe care și-l doresc, și-l construiesc, îl acceptă sau sunt nevoiți să-l accepte. În văzul lumii sau în umbra lumii...

Una dintre multiplele cauze ale vieții pe pământ este lumina. Lumina Soarelui. Una dintre multiplele cauze ale vieții omului pe pământ este tot lumina. Lumina Gîndului. Care înseamnă Responsabilitatea Gîndului. Dincolo de ceea ce se vede, se află totdeauna Responsabilitatea. Și în primul rând, Responsabilitatea Gîndului Gîndit. Dar și iresponsabilitatea gîndului... Iresponsabilitatea gîndului negîndit... De aceea, uneori, împărțim oamenii în buni și răi, în responsabili și iresponsabili. Această clasificare nu ține însă de esență, ci de fenomen, de faptul mărunț, de eveniment. Nu există însă esență fără fenomen, nici fenomen fără fapt mărunț, fără eveniment, nici gânduri fără oameni, nici responsabilitate fără gîndire, nici pădure fără copaci...